

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 441/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného LEGAL CARTEL s.r.o., Na Hrebienku 5433/40, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/89/2024 z 27. marca 2025 v časti výroku o zamietnutí dovolania takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 25. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto rozhodnutia vo výroku, ktorým bolo dovolanie sťažovateľa zamietnuté (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať mu primerané finančné zadost'učinenie 35 000 eur a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom pre zmeškanie č. k. 45C/71/2017-487 z 11. júna 2019 zaviazal právneho predchodcu sťažovateľa ([REDAKOVANÉ]) na zaplatenie 323 810,07 eur žalobkyni [REDAKOVANÉ] z titulu náhrady škody spôsobenej v súvislosti s výkonom advokácie podľa zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov. Pôvodný žalovaný navrhol zrušenie rozsudku pre zmeškanie z dôvodu, že súdneho pojednávania sa nemohol zúčastniť z dôvodu nevyhnutnej návštevy svojho všeobecného lekára. Uznesením č. k. 45C/71/2017-502 z 11. decembra 2019 súd prvej inštancie návrh pôvodného žalovaného na zrušenie rozsudku pre zmeškanie zamietol. Proti predmetnému uzneseniu pôvodný žalovaný podal odvolanie,

o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 9Co/42/2021 z 26. apríla 2022 tak, že odvolanie odmietol ako oneskorene podané a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Po zistení, že pôvodný žalovaný [REDACTED] v priebehu odvolacieho konania zomrel, uznesením z 10. januára 2022 rozhodol o pokračovaní v konaní s jeho právnymi nástupcami [REDACTED] – žalovaným v 1. rade a sťažovateľom – žalovaným v 2. rade.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podali žalovaný v 1. rade a sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodili z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

4. Napadnutým uznesením najvyšší súd dovolanie žalovaného v 1. rade pre jeho oneskorenosť odmietol a dovolanie sťažovateľa ako nedôvodné zamietol.

4.1. V odôvodnení vo vzťahu k dovolaniu žalovaného v 1. rade skonštatoval jeho podanie po uplynutí zákonnej lehoty podľa § 427 CSP, preto ho odmietol ako oneskorene podané podľa § 447 písm. a) CSP.

4.2. Pokiaľ ide o dovolanie sťažovateľa, najvyšší súd uviedol, že porušenie práva na spravodlivý súdny proces sťažovateľ videl v postupe okresného súdu, ktorý doručil uznesenie z 11. decembra 2019 jeho právnomu predchodcovi do elektronickej schránky, ktorú mal aktivovanú ako advokát a nie do elektronickej schránky, ktorú mal aktivovanú ako fyzická osoba. Poukázal na to, že právny predchodca sťažovateľa mal zriadené dve elektronické schránky, a to ako fyzická osoba aj ako advokát. Predmetom sporu bol v danom prípade nárok žalobkyne z titulu náhrady škody spôsobenej advokátom pri výkone jeho advokátskej činnosti. Právny predchodca sťažovateľa na pojednávaní uskutočnenom súdom prvej inštancie 29. januára 2019 sám požiadal, aby mu súd zasielal písomnosti na adresu, ktorú má uvedenú ako advokát v Slovenskej advokátskej komore. Do tejto elektronickej schránky mu bolo doručené predvolanie na pojednávanie nariadené na 25. apríla 2019, z neúčasti na ktorom sa ospravedlnil zo zdravotných dôvodov a tiež predvolanie na pojednávanie 11. júna 2019, na ktorom súd rozhodol rozsudkom pre zmeškanie. Doručením uznesenia súdu prvej inštancie do elektronickej schránky, ktorú mal právny predchodca zriadenú ako advokát, pričom týmto dňom mal možnosť sa s obsahom doručovanej písomnosti zoznámiť, čím bolo zachované jeho právo na súdnu ochranu. Najvyšší súd uznal pochybenie okresného súdu pri doručovaní, keď uznesenie z 11. decembra 2019 opätovne doručoval do súkromnej elektronickej schránky pôvodného žalovaného. Uvedené však nezakladalo nové plynutie lehoty. Za nedôvodnú považoval najvyšší súd taktiež námietku sťažovateľa týkajúcu sa absencie náležitého odôvodnenia. Odvolací súd podľa najvyššieho súdu dostatočne a presvedčivo odôvodnil svoj záver o dôvodoch odmietnutia odvolania pre jeho oneskorenosť. Dovolanie sťažovateľa preto zamietol ako nedôvodné podľa § 448 CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ nasmeroval svoju ústavnú sťažnosť proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, pričom namietal nesplnenie zákonom stanovených predpokladov na vydanie kontumačného rozsudku. V tejto súvislosti uviedol, že jeho právny predchodca bol v konaní aktívny, zúčastnil sa na pojednávaní uskutočnenom 18. októbra 2018 a svoju neúčasť na pojednávaní riadne ospravedlnil, preto jeho konanie nie je možné hodnotiť ako pasívne. Ďalej poukázal na nesprávne

doručovanie uznesenia z 11. decembra 2019 okresným súdom, ktorý predmetné rozhodnutie doručoval najprv do elektronickej schránky, ktorú mal jeho právny predchodca zriadenú ako advokát a následne ho opätovne doručoval do jeho elektronickej schránky, ktorú mal zriadenú ako fyzická osoba. Jeho právny predchodca preto odvíjal lehotu na podanie odvolania od opätovného doručenia a spravoval sa nesprávnym poučením súdu prvej inštancie o lehote na podanie odvolania. Tým, že najvyšší súd nepristúpil k zrušeniu odvolacieho rozhodnutia, zasiahol tým do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Napriek tomu, že sťažovateľ sa v petite ústavnej sťažnosti domáha zrušenia celého napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, t. j. aj výroku o odmietnutí dovolania žalovaného v 1. rade, z dôvodov jeho ústavnej sťažnosti možno vyvodit', že smeruje iba proti (druhému) výroku, ktorým najvyšší súd zamietol jeho dovolanie ako nedôvodné podľa § 448 CSP. Z tohto dôvodu ústavný súd ustálil predmet svojho prieskumu, tak ako je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia.

7. Ústavný súd musí hneď v úvode konštatovať, že napriek kvalifikovanému právnenému zastúpeniu sťažovateľa predstavuje ústavná sťažnosť len pokračujúcu polemiku s rozhodnutiami konajúcich súdov vedenú vo všeobecnej rovine. Celá sťažnostná argumentácia je v podstate len vyjadrením nespokojnosti a nesúhlasu sťažovateľa s právnymi názormi konajúcich súdov, osobitne vo vzťahu k splneniu predpokladov na vydanie kontumačného rozsudku a pochybeniu súdu prvej inštancie pri doručovaní rozhodnutia jeho právnenému predchodcovi. Vo vzťahu k najvyššiemu súdu je možné v dôvodoch ústavnej sťažnosti identifikovať iba výhradu o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu v dôsledku toho, že najvyšší súd nepristúpil ku kasácii odvolacieho rozhodnutia.

8. V tejto súvislosti ústavný súd považuje za žiaduce zdôrazniť, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti je kritériom klasifikačným, nie kvalitatívnym. Je potrebné dôsledne odlišovať úlohu ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd od iných orgánov verejnej moci, čo musí odrážať aj odôvodnenie ústavnej sťažnosti, v ktorom nepostačuje argumentovať rovnakým metodologickým a obsahovým spôsobom ako v konaní pred všeobecnými súdmi. Kritika právnych záverov všeobecných súdov pri poskytovaní ochrany „zákonným“ subjektívnym právam účastníkov konania musí mať v ústavnej sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľa, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia ústavnej sťažnosti (III. ÚS 463/2018, I. ÚS 151/2023). Ústavný súd pritom stabilne judikuje, že ústavná sťažnosť nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito a vytvárať tak priestor na dohady a dedukcie (III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018). V zmysle konštantnej judikatúry pritom nepostačuje akékoľvek odôvodnenie návrhu na začatie konania, ale tento musí byť odôvodnený kvalifikovane, t. j. musí obsahovať odôvodnenie, ktoré spĺňa ústavno-právne požiadavky.

9. V posudzovanej veci sťažovateľa uvedené splnené nebolo, keďže v ústavnej sťažnosti zrejme chýbajú bližšie právne a skutkové dôvody, ktorými by sťažovateľ podporil svoje tvrdenie o porušení svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozhodnutím dovolacieho súdu. Absencia zmysluplného, ústavno-právne relevantného odôvodnenia ako východiskového rámca ústavnej sťažnosti pritom spôsobuje nedostatok zákonom ustanovenej

náležitosti podľa § 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde a je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom (napr. I. ÚS 225/2016, III. ÚS 313/2016, I. ÚS 291/2017, III. ÚS 570/2017, IV. ÚS 91/2018, IV. ÚS 343/2020, IV. ÚS 572/2020, IV. ÚS 163/2021).

10. Napriek už zmienenému nedostatku ústavnej sťažnosti spočívajúcemu v absencii náležitej ústavnoprávne relevantnej argumentácie vo vzťahu k dovolaciemu súdu sa ústavný súd oboznámil s dôvodmi napadnutého uznesenia, pričom sa nemôže stotožniť s tvrdením sťažovateľa, že najvyšší súd zasiahol do jeho základného práva na súdnu ochranu, ak nepristúpil k zrušeniu odvolacieho rozhodnutia. Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia náležite a v dostatočnom rozsahu reagoval na všetky podstatné námietky sťažovateľa predstreté v jeho dovolaní týkajúce sa tvrdeného pochybenia súdu prvej inštancie pri doručovaní rozhodnutia z 11. decembra 2019 jeho právnomu predchodcovi (body 26 až 31 napadnutého uznesenia), ako aj absencie riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (body 32 až 34 napadnutého uznesenia).

11. Ústavný súd tak uzatvára, že v posudzovanom prípade nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by mohla vzniknúť akákoľvek pochybnosť o ústavnej konformite napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu v časti, ktorou dovolanie sťažovateľa zamietol ako nedôvodné. Na základe uvedeného odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

12. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu